

KDO VÍC DOSTAL, OD TOHO SE BUDE VÍC ŽÁDAT

Karel byl vždy tak trochu zvláštní.

Bydlel na malém městě, chodil do místní školy spolu s kamarády, hrál s nimi fotbal, ale „pálilo“ mu to poněkud rychleji. Ve škole se tak často nudil, ale nedával to na sobě znát. Bavil se pozorováním spolužáků a odhadováním jejich reakcí. Přitom je srovnával a porovnával, řadil podle různých kritérií a stával se znalcem – pozorovatelem.

Na gymnáziu vstoupil do nového prostoru. Byl mezi lidmi nadanějšími, někteří byli i cílevědomí. Přesto nejenže dobře stál, měl na ně i navrch. Svět si začal třídit na „ty schopné“ a „ty pomalejší“. Sám se laskavě řadil k těm prvním. V objevování a školním poznávání to byl většinou on, který první otvíral dveře do nových nepoznaných prostorů. Byl sám se sebou spokojený, volným tempem zvládal to, co jiní těžko dobíhali.

Po přijetí na vysokou školu se s nadšením vrhl do poznávání (třídění) svých nových spolužáků a nasávání nových poznatků.

Po druhém semestru však přišla studená sprcha. Starý, velmi vzdělaný a také velmi obávaný profesor geologie před něj položil šest černých kamenů, a ať dělal co dělal, byl z nich schopen určit pouze tři. Když bylo jasné, že při zkoušce neuspěje – nebyl na to zvyklý – začal se s profesorem hádat. Argumentoval, že jiní měli zkoušku lehčí a nikdo nedostal tak těžké kameny. (A je pravda, že jeden ten černý kámen byla anomálie vápence z jakéhosi lomu někde v jižní Af-

rice.) Profesor ho však usadil, když prostě řekl: „kdo víc dostal, od toho se bude víc žádat“.

Natolik byl Karel bystrý, aby pochopil, že tady neprorazí. Chtěl jít nejdřív do hospody, ale tam už sedělo několik „pomalejších“ kolegů, kteří dnes také neuspěli. Tak pokračoval ulicí dál, když se před ním

otevřely dveře kostela – někdo právě vcházel. Zazněla z nich hudba, tak vešel. Prázdná v hlavě vnímalo nový prostor a slovo, které zaznívalo odkudsi zepředu. Najednou zbystřil. Slyšel: „Dávejte pozor na to, co slyšíte! Jakou mírou měříte, takovou se naměří vám, a ještě vám bude přidáno. Neboť kdo má, tomu bude dáno, a kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má.“

Svět se zatočil, Karel se s námahou posadil. Jako tlumenou ozvěnu přibojel potom slyšel hlas, který klidně vysvětloval, že „tomu, kdo se snaží a je horlivý, se přidá všechna pomoc, která závisí od Boha; ale tomu, kdo nemá lásku a horlivost a kdo nečiní to, co je v jeho moci, nedá se ani to, co patří Bohu. Protože tomu se vezme i to, co si myslí, že má, a to ne proto, že by mu to Bůh vzal, ale proto, že se stane neschopným přijímat nové milosti.“

Dlouho potom seděl a přemýšlel. Tedy ne jde jen o dary, které jsem dostal, ale i o zodpovědnost, jak s nimi nakládám. A k tomu přistupuje milost Boží, která povznesením darů z nich činí hodnoty jiné, všechno posuzování

překračující, protože věčné!

Ten den začalo jeho obrácení.

* sv. Jan Zlatoustý, In Mattheum, kázání, 45,1

PŘESTŘELKA A ÚSPĚŠNÉ ZNEŠKODNĚNÍ BANKOVNÍHO LUPÍČE. TAK TAKHLE VYPADÁ BĚŽNÝ DEN POLICISTY?

... s rodinou na výletě.

Na chvilku vypneme Kobru II a budeme si povídat s nadporučíkem Janem Hlubučkem, vedoucím Obvodního oddělení Policie ČR v jablonecké části Mšeno.

PROČ JSTE SE ROZHODL PRO POVOLÁNÍ POLICISTY?

Ke službě u policie mě přivedlo neúspěšné studium na Vojenské akademii v Brně. Chtěl jsem se stát vojákem z povolání. To se mi však nepodařilo, ale určitě jsem věděl, že chci zůstat v uniformě. Když jsem se vrátil domů, stále jsem měl přání zůstat v armádě. Paní na vojenské správě měla dovolenou a já jsem nechtěl čekat, a tak jsem si podal přihlášku k policii. Náhoda, nebo...? V každém případě, takhle jsem se ocitl jako strážmistr na OOP v Turnově. Je pravdou, že uniforma v mé rodině nebyla nic nového. Můj táta byl profesionální hasič.

VĚTŠINA LIDÍ NEMÁ V OBLIBĚ POLICISTY? JAK SE S TÍM SROVNÁVÁTE?

Já si nemyslím, že většina lidí by neměla policisty v oblíbě. Slušný člověk naší práci chápe a respektuje. Jen ti, kterým šlapeme na paty, nás nemají rádi. A těch je mnoho. Od nejvyšších po nejnižší, od mocných po méně mocné. Na druhou stranu, kdo by měl rád někoho, kdo mu dává pokutu či sděluje podezření z jeho trestného činu. Musím říci, že pro mě samotného je daleko příjemnější ukazovat lidem vlídnější tvář policie a opravdu se snažit lidem pomáhat.

NEBOJÍ SE O VÁS RODINA, ŽE VÁS NĚKDO ZASTŘELÍ?

Tohle je spíš otázka pro moji manželku a děti. Myslím, že ano. Ale to je riziko, které k mé práci patří. Naštěstí přestřelky zatím nejsou na denním pořádku.

Ti kterým šlapeme na paty, nás nevidí rádi

OSLŇUJÍCÍ MODRÉ BLIKÁNÍ, KVÍLENÍ BRZD A OSTRÉ POVELY: „POLICIE, VYSTUPE Z VOZU A RUCE NA KAPOTU!“ NÁSLEDUJE PŘESTŘELKA A ÚSPĚŠNÉ ZNEŠKODNĚNÍ BANKOVNÍHO LUPÍČE. TAK TAKHLE VYPADÁ BĚŽNÝ DEN POLICISTY?

nadporučík Jan Hlubuček vedoucí Obvodního oddělení Jablonec n/N - Mšeno

ŠLO VÁM NĚKDY VE SLUŽBĚ O ŽIVOT?

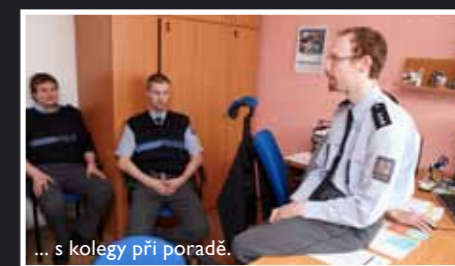
To, že by mi létaly střely kolem hlavy, se mi naštěstí nikdy nestalo. Strach jsem ale měl několikrát. Když ve 2:00 stojíte s kolegou v kostele, do kterého vnikl pachatel, a víte, že tam ještě může být, tak to člověku zrovna není veselo. A to nevíte, co má v ruce proti vám. Nebo když stojíte nazehtlený v řadě a létají na vás dlažební kostky a nic nesmíte dělat, jen útrpně čekat, co se bude dít. A nakonec vám taková dlažební kostka přistane těsně u špičky boty. Když by to bylo o kousek výš, máte ji na hlavě. To nejsou veselé situace.

UŽ JSTE NĚKOHO ZASTŘELIL? MŮŽE VŮBEC KŘEŠŤAN NA NĚKOHO POUŽÍT ZBRAŇ, KDYŽ KRISTUS NABÁDÁ K NASTAVENÍ DRUHÉ TVÁŘE?

Naštěstí tak, jako po mně nikdo nestřílel, nemusel jsem ani já po nikom střílet. Ze své praxe ale znám kolegy, kteří zbraň použili. Myslím, že i křesťan může použít zbraň. Nastavení druhé tváře není vždy vhodná varianta řešení, zvláště když je vaší povinností chránit druhé a špatným postupem bych mohl ohrozit jejich život. V chránění vyššího zájmu vidím důvod, kdy křesťan může pozvednout zbraň proti druhému. Ale vždy na obranu. K tomu vlastně všechny zbraně byly určeny.

V ČEM VIDÍTE OPROTI SVÝM KOLEGŮM VÝHODU, ŽE JSTE VĚŘÍCÍ POLICISTA?

To je těžká otázka. V každém případě si myslím, že člověk je lépe schopen vyrovnat se se zátěžovými situacemi, jako jsou sebevraždy, úmrtí nebo i řešení mezilidských vztahů. Jde to jedno s druhým. Možná, že

... s kolegy při poradě.

jako věřící i více nutím podřízené, aby se problému věnovali víc, než musí. Aby to nebylo jen povrchní, ale abychom se snažili najít jádro problému. Myslím, že mě za to občas nemají rádi :-).

CO BY JSTE PORADIL KLUKŮM, KTEŘÍ SE CHTĚJÍ STÁT POLICISTY?

Předně je třeba se učit. Bez středoškolského vzdělání můžete být sebedůvěrnější, ale nemáte šanci. Potom je důležité vyhledat někoho, kdo vám o té práci něco řekne. Ideály jsou pěkné, ale je třeba je porovnat s realitou. A když jste potom stále přesvědčení, že tohle je pro vás ta pravá práce, podat si přihlášku. I když dnes je to složitější, dostat se do našich řad. Víte, ta opravdová policejní práce je o spoustě času navíc stráveném ve službě. O tom, že musíte hodně obětovat, a hlavně, musí vás bavit. Protože policejní práce to není zaměstnání, je to služba, služba lidem a jako takovou je ji třeba chápat.

KDO JE VAŠÍM ŽIVOTNÍM VZOREM?

Vzorů mám více, zvláště mezi válečnými generály, kteří po svých podřízených nechtěli nikdy nic, co by sami nedokázali, a tím jim šli příkladem.

A z těch živoucích? Zde by se našlo hodně lidí, kteří mi opravdu hodně dali, ale jestli bych měl někoho jmenovat, tak mě bez přemýšlení napadne jedno jméno. Je to člověk, který byl mým nadřazeným a učitelem a dosud jím, byť zpovzdálí, je. Jedná se o plk. Mgr. Miroslava Lelka, ředitele pro řízení lidských zdrojů Krajského ředitelství v Liberci.

Děkujeme za Váš čas a vyprošujeme statečnost, odvahu i moudrost pro Vaši službu.

Jan Lukeš

Foto: wikipedia.org

Mohla se Maria nestat Matkou Boží ?

Odpověď na tuto otázku povím příběhem. Mladý cool fešák vystudoval hravě střední a vysokou školu, dobře se oženil, má spořádanou rodinu a raduje se z toho. Je hrdý na sebe, že si to zvolil sám, že je fakt dobrý, vždy se uměl dobře rozhodnout, dobře zvolit partnera, zkrátka všechno je díky jeho schopnostem správně – je to borec! Pak ale trochu zmoudřel a začal se ohlížet za svým životem. Podíval se na rodinu svého dětství, na svého intelektuálně schopného tátu a milující mámu. Stejně tak zavzpomínal na bystrého dědečka a moudrou babičku. A pak mu to došlo: Nebýt jich a jejich genů, jejich vlastností, které zadarmo zdědil, nikdy by nestudoval tak hravě, nebyl by se moudře rozhodl právě pro tuto ženu, nebyl by býval tak chytře vedl svoji domácnost a děti. Bylo mu to zkrátka dané „od počítí“. Ovšem na druhou stranu nic z toho, pro co se rozhodl, nebylo nesvobodné, všechno to opravdu dělal on. Měl však nesporně dobrou startovní čáru. Přesto mohl dobrovolně vše zahodit, ale proč by to dělal?

Pokud tedy Bůh chtěl přijít na tento svět normálně skrze ženu, udělal si dobrou startovní čáru. Jistě, mohl to udělat jakkoliv – mohl se třeba narodit i z prostitutky na drogách nebo skrze nějakou hloupoučnou dívku apod. Ale proč by to dělal? Pak by stejně musel udělat nějaký zázrak, kterým by pohnul hloupoučkou nebo morálně pokleslou ženu k souhlasu. Navíc by musel zařídit, aby jeho Syn ve svém dokonalém lidství nic z těchto psychických a morálních handicapů nezdedil.

Nebylo tedy lepší si svoji matku připravit dokonale? Bůh je ekonom – neinvestuje špatně, a hlavně neinvestuje zbytečně. Maria se určitě mohla rozhodnout jinak, ale proč by to při své morální čistotě a nezkaženém lidství dělala?

ICLic. Michal Podzimek Th.D.
kaplan pro pastorační vysokoškoláků v Liberci

Mohla vůbec Panna Maria odmítnout stát se matkou Pána Ježíše, když byla od počítí neposkrvěná, a tím vlastně vybraná?

Vlastimil, 17 let